

Majakovszkij elvtárs, maga biztat,
 hogy magam módján kifejezzem!
 Maga volt a költő! Szívemben
 tervekkel, örök lobogással
 nézek át most fénylő korába,
 s élek tovább hős lángolással.
 Maga tudja, mily szép az élet,
 hogyha szabadság van s a gondok
 olyanok csak, hogy bizton tudjuk:
 holnapra mindet kijavítjuk!
 Maga tudja, mért szép az élet,
 hisz így élt már, ahogy mi élünk,
 mi, akik a szocializmus
 csodálatos korába léptünk!

SZOKOLAY GABOR

B É K E

Tavaszi szél kószál a kertben,
 körül susogja mind a fákat,

méhecske zümmög önfeledten
 a szirmát bontó tulipánnak.

Tavaszi szél emeli szoknyám,
 a nap rámköszön meghatóltan.

Lent, túl a kerten a napos táj
 fölött a motor zaja robban.

A domb alatt fénylő barázdák
 fekszenek egymás mellett sorban.

A traktorok vidáman szántják
 a földet, ott lent, a laposban.

Tavaszi szél játsszik a réten,
 viháncol, emeli a szoknyám.

A távolból, a dörgő gépen
 húgom int: vidám traktoros lány.

Megyek felé, viszem ebédjét,
 elmarad már a falu vége.

Dél van, a nap mosolygón néz szét,
 szép a világ, oly szép a béke!

BÉKÉS VIRÁG

BOLDOSÁG

Nevető fák kísérek végig,
 arcom vidám szél simogatja,
 kutak csobognak föl az égig
 s virágok hullnak a hajamra.

Füvek lapulnak, fölnevetnek,
 boldog, aki szememmel lát most,
 érzem ízét a szerelemnek,
 pillangó száll a messzi város

felé s tova viszi boldog
 nevetésem, örömöm hangját,
 hat hete mijt magamban hordok
 most kikiáltom, hadd ragadják

a szálló felhők, hadd sikoltsák
 éles fűrészek, fák, kidőlve,
 nehéz favágók szomjukat öltésük
 akasszák gondjuk vén fenyőre.

Tavasza van, május, telt barázda
 int most a fényvel, amott horgas
 ember ballag lassan, pipázva,
 a föld nyitott könyvében olvas.

Apám az, rohanok feléje,
 most jött a termelőcsoporttól,
 vasárnap van. Mi lesz ebédre?
 kérdi. — Most is a földre gondol,

a közökre. Már repül szoknyám,
 nyakába ugrok jó apámnak.
 Dél van, meleg nap záporoz ránk,
 s a mesgyeszélről kiabálnak.